

Kányádi Sándor két verse

Sirám

az útra hagytak istenem
s azon se hagynak járni
osztzkodnak a testemen
már a halál kutyái

s a házamon a rokonok
a szomszédok de más is
széthordják hogyha meghalok
a fundamentomát is

a lélek is csak hálni jár
hálni belém a lélek
nem félek én attól se már
mitől annyian félnek

csak mondanád meg istenem
mivégre kellett élnem
mi célod volt s még van velem
ilyen betegen s vénen

Kolozsvár, 1988

Reprivatizáció

visszaadta lelkét teremtőjének
visszakapott egy sírhelynyi földet
kárpótolták magukat a szomszédok is
levágták gazdátlanul maradt kecskéjét
a közadakozásból rendezett temetés
utáni torra

így legalább nem tesz
több kárt nem dézsmálja a kerteket
mondogatták szájuk szélét nyalo-
gatva a faluvégi házikón ahol lakott
bedeszktázták a két kis ablakot

Kolozsvár. 1991. január

Jónás Tamás versei

[Tárgyaimat vegye el tőlem]

tárgyaimat vegye el tőlem
inni ne adjon enni ne adjon
csináljon kettőt belőlem
vagy kettőből egyet ragasszon
téveessen meg vagy ne tanítson
ha rám néz is csak kancsalítson
szagomat ne bírja kényes orra
fogadjon valakivel a káromra
skorpiót rejtse szűk cipőmbé
őt lássam nézvé a tükörbe
űritse helyettem titkot várván
szívemet és a postaládám
tömblekem csúnya házfelügyelője
zárjon ide ki a csillagos tetőre
kínozzon élni halni hátha
reményt izzadok gonoszsága
alatt

Naponta le

hogya pusztulok-e vagy épülök
a változás hihetetlenül precíz vagy rapszodikus működését tekintve
mindegy legalábbis megállapíthatatlan
de az mégiscsak sok hogy naponta lemondasz rólam
és mikor már megnyugodnék vissza-visszacsalogatsz
suhogó szoknyák templomok tájak orgazmusok vizek varázslataival
csak szenvedünk így:
én
is
te
is
is
te
nem